

ת"פ 18357/11/17 - מדינת ישראל נגד אליהו ויה

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18357-11-17 מדינת ישראל נ' ויה
תיק חיצוני: 343377/2017
בפני כבוד השופטת אדנקו סבחת-חיימוביץ
המאשימה מדינת ישראל
נגד
הנאשם אליהו ויה
נוכחים:
ב"כ המאשימה עו"ד קורל בר
הנאשם בעצמו
ב"כ הנאשם עו"ד שני סגל

החלטה

בפניי בקשת הנאשם לפסול את הודאתו מיום 4.8.17 ואת הסכין שנתפסה בפח אשפה מלשמש כראיה במשפט.

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של החזקת סכין שלא למטרה כשרה בגין כך שביום 3.8.17, בשעה 00:03 לערך, נשא הנאשם על גופו סכין מאולתרת שאורך להבה 7 ס"מ והינה מתקבעת וזאת לטענתו לצורך הגנה עצמית. בהבחינו בשוטרים הנאשם הוציא את הסכין והניחה בפח אשפה סמוך.

2. לבקשת ב"כ הנאשם התקיים משפט זוטא, בו העידו השוטרים תמיר שפיר, אלדד לביא, חן ברנשטיין ומאור אזולאי וכן הוגשו הראיות ת/1 עד ת/6.

מטעם ההגנה נשמעה עדותו של הנאשם והוגש נ/1.

3. ב"כ הנאשם ביקשה לפסול את הסכין שנתפסה מאחר שזו הושגה שלא כדין בשל מעקב, עיכוב ומעצר לא חוקיים. עוד נטען, כי לא התקיים חשד סביר לביצוע עבירה ולכן לא היה מקום לעיכובו של הנאשם ובהמשך למעצרו. מכל מקום, ניתן היה להסתפק בעיכוב ולא היה צורך במעצרו של הנאשם.

ההגנה טענה שבוצע תשאול של הנאשם בשטח מבלי שהנאשם הועמד על זכויותיו.

ההגנה ביקשה לפסול את הודאת הנאשם במשטרה מאחר שזו נגזרת של האמצעים הפסולים שהופעלו, דהיינו מעקב ומעצר לא חוקיים ותשאול מבלי שהועמד על זכויותיו, וכי חקירת הנאשם בוצעה בניגוד לחוק.

ב"כ הנאשם הסכימה, כי אין טענה להפעלת אמצעי פסול בחקירת הנאשם.

סוגית המעקב, העיכוב, תפיסת הסכין והמעצר

4. טענות ההגנה כווננו כנגד מה שכונה מעקב אחר הנאשם, העיכוב, תפיסת הסכין ומעצרו.

5. הוגש דו"פ של **השוטר תמיר שפיר** חלף חקירה ראשית (ת/2).

מדו"פ עלה, כי בעת שנסע בניידת הבחין בנאשם ש"הגיע בצורה רגלית מכיוון בן גוריון לכיוון שלי חולף אותי **מכניס דבר מה לפח חיצוני** שהיה סמוך לאחד הבתים והולך מהמקום יצאתי מהניידת לקראתו ואז הגיע גם השוטר חן ביחד איתי, **חן ניגש לחשוד ואני ניגשתי לפח לבדוק מה החביא החשוד. בבדיקה הבחנתי בסכין עם להב חשוף ונייר דבק מלופף על הידית. חן תפס את הסכין ועצר את החשוד**".

בחקירתו הנגדית אישר, כי הוא הגיע למקום ואז הגיע גם השוטר ברנשטיין והצטרף אליו. העד לא זוכר מי היה איתו בניידת ולא זוכר את אלדד לביא.

העד ראה דבר מה נזרק ולא יודע לומר מהו ואז ניגש לפח לראות מה נזרק בעוד ברנשטיין ניגש אל הנאשם. העד שלל שהנאשם עוכב על ידי השוטר ברנשטיין.

העד לא שאל את הנאשם אם הסכין שייכת לו. ברנשטיין הוא שהתנהל מול הנאשם וגם תפס את הסכין. העד לא שולל שבשלב זה לא היה דבר שקושר בין הסכין לנאשם. העד לא עצר את הנאשם, לא פנה אליו ולא הודיע לו על מעצרו. מניח שאם ברנשטיין החליט לעצרו במקום ולא לזמנו לחקירה במועד אחר, אזי הייתה לכך סיבה.

העד לא זוכר שהנאשם מסר להם שהוא נכה וסובל ממחלת נפש. לא זוכר שבדקו רישום פלילי לנאשם מאחר שלא רשם התייחסות לכך בדו"פ.

6. **השוטר חן ברנשטיין** סיפר שנסע בניידת סמויה, בסיוור שגרתי ברחוב, והבחין בנאשם. לפניו נסעה ניידת גלויה, אך אינו זוכר מי היה בה. היה נראה שיש לנאשם בגב חפץ חד. הוא הבחין שמדובר בסכין. הנאשם זרק את הסכין לפח ואותה תפס העד. הוא עיכב ואז עצר את הנאשם בגלל המסוכנות הנלווית לעבירת החזקת סכין. הוא אזק את הנאשם ואת הסכין שם בכיסו, בתחנה צילם אותה והכניסה למעטפה.

בהתייחס לגרסת תמיר שפיר, כי הוא שהבחין ראשון בנאשם, מסר העד שיתכן שכל אחד מהם מנקודת מבטו הבחין בנאשם. בהמשך מסר, כי אינו יודע לומר מי מבין השניים הגיע ראשון לנאשם אך אין לכך חשיבות, מאחר ששניהם זיהו את הנאשם כמחזיק בחפץ. העד הסביר שכל אחד רואה את הדברים מנקודת מבטו ואנושי ששני שוטרי ירשמו דברים שונים, מאחר שהדוחות לא נרשמים יחד.

העד שלל הטענה, כי הנאשם הלך לכיוון שלהם ולכן לא יכלו לראות את הגב שלו. העד תיקן, כי בניגוד לרשום בדו"פ הנאשם לא היה משמאלו אלא להיפך, ומדובר בטעות של העד ברישום. הנאשם פנה שמאלה לכיוון הכיכר ולכן ניתן היה לראות את גבו. שלל הטענה שהיה מרוחק מתמיר שפיר ולכן לא יכול היה לראות שהנאשם מחזיק בחפץ הדומה לסכין.

לדברי העד, הסכין הונחה בפח מעל תכולתו ולכן לא היה צורך לחפש בתוך הפח כדי לתפוס אותה. העד בטוח שהנאשם ראה את הניידת הגלויה, אף שהדבר לא צוין בדו"פ שלו. העד ראה את הידית הלבנה כשהנאשם הוציא

את הסכין ואחר כך ראה את אותה ידית בפח.

לגבי גרסת תמיר שפיר לפיה הם נסעו מכיוונים שונים, הסביר שייטכן שהייתה ניידת שלישית, כי תמיר שפיר היה ברכב סמוי וכך גם העד והניידת שנסע אחריה הייתה ניידת גלויה.

העד לא זוכר אם הנאשם הציג בפניו תעודת נכה.

7. מדוח הפעולה של השוטר חן ברנשטיין (ת/3), עלה שהוא נסע בניידת סמויה ולפניו נסעה ניידת כחול לבן. **העד הבחין בנאשם "הולך מהר... כאשר בגבו הבחנתי בחפץ כאשר בליטה שבחלקו העליון של החפץ שנראה הבליטה נראה שפיצי דרך החולצה..."**. הדבר עורר את חשדו של העד ולכן העד החל בנסיעה במקביל לנאשם ואז הבחין שהנאשם **"עם ידו הימנית העביר את ידו מאחורי הגב מוציא סכין כאשר ידית אחיזה בצבע לבן ומשליך אותה לפח"**. העד היה במרחק של שני מטר מהנאשם ובמקום תאורת רחוב טובה. העד שמר על קשר עין עם הנאשם, ירד מהרכב וניגש לנאשם שעמד ולא זז. העד הבחין בסכין עם ידית אחיזה בצבע לבן ולהב בצבע כסף בתוך הפח ותפס אותה. לאחר מכן הודיע לנאשם שהוא עצור בגין החזקת סכין, אזק אותו והכניס אותו לניידת. העד החליט לעצור את הנאשם על מנת לוודא שאין הוא נושא חפץ נוסף שיכול לפגוע בנוכחים. לדברי העד, הסכין הייתה מונחת בחלק העליון של הפח. בהמשך, העד צילם את הסכין (ת/1).

8. **השוטר אלדד לביא**, מתנדב במשטרה, נסע עם השוטר ברנשטיין בניידת סמויה.

השוטר ברנשטיין הסב את תשומת ליבו כשאמר לו על בליטה בחולצה של הנאשם, אותה זיהה גם העד. ברנשטיין יצא מהרכב והנאשם ניגש לפח.

העד לא ראה סכין אבל לא שלל שזה מה שראו השוטרים שטיפלו באירוע. העד הלך להחנות את הרכב כדי לא להפריע לתנועה ורק לאחר מכן התקרב למקום בו היו הנאשם וברנשטיין כדי לסייע. ברנשטיין ניגש לנאשם ועיכב אותו. העד אישר שהיו לפחות שתי ניידות.

העד לא שוחח עם תמיר שפיר, ייתכן שהאחרון נכח במקום. ייתכן שהעד וברנשטיין הגיעו לשם עקב קריאה אבל לא ציין זאת בדו"פ.

העד לא נכח במקום בשלב בו שאלו את הנאשם אם הסכין שייכת לו. הוא הגיע רק כדי לסייע למעצר, הסכין כבר הייתה מחוץ לפח בשלב בו הצטרף אליהם.

העד אישר שבדרך כלל בודקים רישום פלילי של חשוד בשלב הזה, בניגוד לעדויות השוטרים, אך הוא לא עשה כן, כי זה לא מתפקידו.

הנאשם לא הציג תעודת נכה ולא ציין שהוא סובל ממחלת נפש.

מדו"פ של העד (ת/5), עלה שבמהלך סיור שגרתי השוטר ברנשטיין הבחין בנאשם **"כאשר יש בליטה בצד שמאל של חולצתו"** הם התקרב אל הנאשם והשוטר ברנשטיין יצא מהרכב. הנאשם הוציא משהו הניח אותו על הפח, העד היה רחוק, משום שהלך להחנות את הרכב, ולא ראה מה הונח שם ורק לאחר שהתקרב, ראה שמדובר בסכין.

9. **הנאשם** סיפר בעדותו בפניו, כי הוא סובל 20 שנה ממאניה דפרסיה ומחזיק בתעודת נכה של המוסד לביטוח לאומי. ביום האירוע, הוא טייל במקום בו נתפס, הוא זרק חפץ לפח, הגיעו שוטרים ואמרו לו להמתין בצד בזמן ששניים עשו חיפוש בפח.

הוא אמר לשוטר הראשון, כנראה ברנשטיין, שהוא סובל מהפרעה נפשית והציג בפניו תעודת נכה.

בחקירתו (ת/6) הסביר הנאשם, כי טייל במקום לבדו, זרק את הסכין שהייתה ברשותו לפח ואישר, כי הסכין שהוצגה לו בחקירתו היא הסכין שזרק לפח. הנאשם אישר, כי הסכין הייתה "**מאחורי הגב מתחת למכנס**" (שורות 37-39).

10. סעיף 1 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), תשנ"ו-1996 (להלן: "**חוק המעצרים**") קובע:

"(א) אין מעצר ועיכוב אלא בחוק או לפי חוק מכוח הסמכה מפורשת בו.

(ב) מעצרו ועיכובו של אדם יהיו בדרך שתבטיח שמירה מרבית על כבוד האדם ועל זכויותיו".

11. סעיף 66 לחוק המעצרים קובע כך "**בפרק זה, "עיכוב" - הגבלת חירותו של אדם לנוע באופן חופשי, בשל חשד שבוצעה עבירה או כדי למנוע ביצוע עבירה כאשר הגבלת החירות מסויגת מראש בזמן ובתכלית, הכל כאמור בפרק זה.**"

אין חולק, כי עת ניגש השוטר ברנשטיין לנאשם בזמן שהשוטר תמיר שפיר ניגש להוציא את הסכין מהפח מהווה עיכוב של הנאשם.

נוכח העובדה שהשוטר ברנשטיין ניגש אל הנאשם בשל זריקת חפץ חשוד, בעוד השוטר שפיר ניגש לפח לבדוק מה נזרק, הרי שהיה חשד לביצועה של עבירה ועל כן קמה סמכות לעיכוב הנאשם במקום.

12. סעיף 67 לחוק המעצרים קובע לגבי עיכוב חשוד במקום:

"(א) היה לשוטר יסוד סביר לחשד כי אדם עבר עבירה, או כי הוא עומד לעבור עבירה העלולה לסכן את שלומו או בטחונו של אדם, או את שלום הציבור או את בטחון המדינה, רשאי הוא לעכבו כדי לברר את זהותו ומענו או כדי לחקור אותו ולמסור לו מסמכים, במקום הימצאו.

(ב) שוטר רשאי לדרוש מאדם להילוות עמו לתחנת המשטרה או לזמנו לתחנת המשטרה למועד אחר שיקבע, אם נתקיימו שניים אלה:

(1) יש יסוד סביר לחשד שהוא עבר עבירה או יש הסתברות גבוהה שהוא עומד לעבור עבירה כאמור בסעיף קטן (א)".

כאמור השוטרים ניגשו אל הנאשם ואל הפח בחשד שבוצעה עבירה, ועם מציאת הסכין בפח הרי שבוצעה לכאורה עבירה של החזקת סכין מחוץ לביתו או חצריו של הנאשם ולכן קמה עילה לעיכובו. צודקת ב"כ הנאשם, כי ניתן

היה להסתפק בעיכובו של הנאשם לתחנת המשטרה, כפי שביקש ברנשטיין לעשות מבלי להורות על מעצרו. יחד עם זאת בשים לב לכך שעם הגיעו לתחנת המשטרה הועבר הנאשם מסטטוס של עצור לסטטוס של מעוכב, אין לומר שהייתה פגיעה בזכויותיו, מבלי להקל ראש בהחלטה על מעצרו בתחילה. ככל שהייתה פגיעה בכך, הרי שמדובר בפגיעה מינורית לטעמי.

13. סעיף 32 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 (להלן: "הפקודה") מקנה לשוטרים סמכות לתפוס חפץ "אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה, או עומדים לעבור, עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה, או שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה".

ברע"פ 9420/16 שמואל נ' מדינת ישראל (16.1.17) נקבע, בקשר למוצגים שנמסרו על ידי צד ג', כי "... הסמכות לתפיסת חפץ, לפי העילות המנויות בסעיף 32(א) לפקודה, אינה מותנית בביצוע חיפוש, בהתאם לצו חיפוש שיפוטי (סעיף 23 לפקודה), הגם שלעיתים לא ניתן יהיה לתפוס את החפץ מבלי לבצע חיפוש על גופו או בכליו של אדם, לאחר הצטיידות בצו חיפוש. ואולם, מקום שבו חיפוש כאמור אינו נדרש, לא קמה חובה לפנות לבית המשפט בבקשה למתן צו שיפוטי, או לקבל את הסכמתו של החשוד, טרם תפיסת החפצים. כפי שציין בית המשפט המחוזי בהחלטתו, הפסיקה אליה הפנה המבקש, בהקשר זה, אינה עומדת בסתירה לפרשנות זו, ואיני רואה צורך לחזור על הדברים".

סעיף 32(א) מעניק זכות תפיסה עצמאית למשטרה בהתקיים תנאיו ללא צורך בחיפוש ו/או מעצר של בעל החפץ או המחזיק בו.

תפיסת הסכין לא הייתה תולדה של חיפוש על הנאשם או בחפציו אלא תפיסת חפץ שהושלך במרחב הציבורי ואין כל מניעה שייתפס על ידי השוטרים במקום לנוכח חשדם, כי הנאשם השליך חפץ שאסור היה לו להחזיק בו.

14. כעולה מעדויות השוטרים, נסיעתם במקום הייתה במסגרת פעילות שגרתית, נסיעה של ניידות משטרה סמויות ברחבי העיר ואין מדובר במעקב שבוצע אחר הנאשם ולכן אין בה כל פגיעה בזכויות הנאשם. אין זכות קנויה לנאשם או לאזרח, כי שוטר סויר לא יסתכל לעברו בעת שהוא מבצע פעולת סויר במרחב הציבורי.

ב"כ הנאשם הפנתה להחלטה בהע"ז 11387-09-14 מדינת ישראל נ' רובינשטיין ואח' (4.2.17), אך לא מצאתי החלטה זו רלוונטית לענייננו. בעניין רובינשטיין דובר במעקב של פקחי המאשימה אחר עובדת זרה שהלכה לתומה ברחוב רק בשל "חזות אסיאתית", לאחר שהפקח העיד כי עקב אחר העובדת הזרה עת הלכה ברחוב, נכנס אחריה לשביל כניסה לבנין מגורים, נכנס אחריה לאחר שהקישא את קוד הכניסה לבנין, המתין איתה למעלית, התלווה אליה וראה אותה נכנסת לדירה בה עבדה.

בענייננו, השוטר ברנשטיין הבחין בחפץ שבלט מחולצת הנאשם ומיד יצא מהרכב וניגש אליו, תוך שמירת קשר עין כדי לעמוד על טיב החפץ ומעשיו של הנאשם, אך לא היה בכך כל פעולה שכרוכה במעקב אחר הנאשם ומעשיו.

אף אם הייתה נסיעה אחרי הנאשם, מרגע שראה השוטר בליטה בגבו של הנאשם או ראה חפץ חשוד, הרי שזו לא הובילה לחיפוש על גופו של הנאשם. תפיסת חפץ שהושלך במקום ציבורי כשהשוטר רואה את הנאשם אינה בגדר חיפוש על הנאשם או בכליו.

נוכח תפיסת הסכין בפח האשפה הרי שקמה סמכות עיכוב ואף מעצר לצורך הבאת הנאשם לחקירה.

15. נוכח כל האמור לעיל, לא נפל פגם בהתנהלות השוטרים בהליכים העיכוב, המעצר ותפיסת הסכין.

פסילת הודאת הנאשם

16. ההגנה לא חלקה על כך שההודאה נמסרה חופשית ומרצון כמצוות סעיף 12 לפקודת הראיות, והבקשה לפסילתה הינה נוכח פגמים שנפלו בהליכים שקדמו לגבייתה. משכך בחינת קבילות ההודאה לא תיבחן בהתאם למסלול הסטטוטורי המעוגן בסעיף 12 לפקודת הראיות אלא בהתאם לדוקטרינת הפסלות הפסיקתית.

17. על פי דוקטרינת הפסלות הפסיקתית, שמקורה בהלכת יששכרוב לבית המשפט מסור שיקול הדעת לפסול ראייה, לרבות הודאה, אם נוכח הוא לדעת, כי היא הושגה שלא כדין וקבלתה במשפט תגרום לפגיעה מהותית בזכותו של הנאשם להליך הוגן (ע"פ 5121/98 טור' רפאל יששכרוב נ' התובע הצבאי הראשי (4.5.06), ע"פ 1301/06 עזבון המנוח יוני אלזם ז"ל נ' מדינת ישראל (22.6.09) וע"פ 4109/15 ליאור מירז נ' מדינת ישראל (9.7.17)).

החלת הדוקטרינה מותנית בכך שהראיה הושגה שלא כדין, דהיינו תוך שימוש באמצעי חקירה המנוגדים להוראה הקבועה בחקיקה או בנוהלים מחייבים, באמצעי חקירה בלתי הוגנים או באמצעים הפוגעים שלא כדין בזכות יסוד מוגנת, ושקבלתה במשפט תפגע משמעותית בזכותו של הנאשם להליך הוגן שלא על פי גדריה של פסקת ההגבלה. אמות המידה המנחות בהקשר זה הן, בין היתר, אופייה וחומרתה של אי החוקיות שהיתה כרוכה בהשגת הראיה, בחינת הנזק מול התועלת החברתיים הכרוכים בפסילת הראיה וכן מידת ההשפעה של אמצעי החקירה על הראיה שהושגה. יש לבחון את השפעתו בפועל של השימוש באמצעי החקירה על השגת ההודאה. מדובר בדוקטרינת פסילה "יחסית", כך שלא כל סטייה מכללי החקירה ולא כל אמצעי שהופעל בחקירה, גם אם אינם מקובלים על בית המשפט, יביאו לפסילת הראיה (הלכת יששכרוב עמ' 563).

18. **השוטר ברנשטיין** סיפר, כי מבחינתו, לא היה צורך לשאול את הנאשם אם הסכין שלו, כי ראה את הדברים במו עיניו. בכל מקרה זה תפקיד החקירות בתחנת המשטרה ולא תפקידו לשאול על כך.

19. **השוטר מאור אזולאי** גבה את הודאת הנאשם. לדבריו, לא היה משהו חריג בחקירת הנאשם אחרת היה מתעד זאת. הנאשם שיתף פעולה בחקירה וענה לשאלות שנשאל. אם יש ספק לגבי נתון כלשהו הוא בודק ורושם את הדברים.

ככל שיש חשד או ידוע על מוגבלות של חשוד אז הם מתעדים את החקירה במערכת "ענבל". אם היה לו ספק, ולו הקטן, לגבי הנאשם הוא היה מתעד במערכת "ענבל" את החקירה, גם בעבירה שאין חובה לתעד. לא הוצג לו שום מסמך ולא הייתה לו כל התרשמות לגבי מצבו הנפשי של הנאשם. אם הנאשם היה מציג בפניו מסמך שכזה היה מתעד את החקירה.

הוא קרא את כל הדוחות טרם חקירת הנאשם וידע שהסכין נמצאה בפח אשפה ולא על הנאשם, לאחר שהנאשם זרק אותה לשם.

לא ידע שהנאשם סובל ממחלת נפש ולא ידע שהנאשם הציג תעודת נכה בפני השוטרים בשטח. ככל שמדובר במחלת נפש אזי תערך חקירה מיוחדת ואם מדובר בנכות אחרת אזי ניתן לחקור כרגיל.

העד מסר, כי הסביר לנאשם את זכויותיו ואת האפשרות לייעוץ על יד עורך דין מהסניגוריה הציבורית והנאשם אף חתם על טופס הודעה על זכויות (ת/6).

20. **הנאשם** סיפר שזרק את החפץ כדי להיפטר ממנו. השוטרים שאלו אותו אם החפץ שייך לו מבלי להסביר לו את זכויותיו.

הנאשם אישר, כי לחוקר אזולאי שגבה את הודאתו הוא לא הציג את התעודה אבל אמר לו שהוא סובל ממחלת נפש. בהמשך מסר שאמר את הדברים לברנשטיין בשטח ולכן ייתכן שהתבלבל ולא מסר את הדברים לחוקר.

הנאשם מסר שזו פעם ראשונה שנחקר במשטרה. הנאשם הודה שחתם על הסברת זכויות שבו מצוין בין היתר שהוא זכאי לייצוג על ידי עו"ד מהסניגוריה הציבורית.

21. לאחר שעיינתי במכלול ראיות הצדדים אין בידי לקבל טענות הנאשם, כי מי מהשוטרים תשאל אותו בשטח מבלי שהועמד על זכויותיו.

שלושת השוטרים המעורבים ערכו דוחות פעולה ואיש מהם לא התייחס לשיחה שלו עם הנאשם בקשר לנסיבות החזקת ומציאת הסכין בפח האשפה.

מקובלת עלי עדותו של השוטר ברנשטיין, כי מאחר שראה את ביצוע העבירה, השלכת החפץ על ידי הנאשם, לא מצא לנכון לשאול את הנאשם אודות הסכין שנמצאה בפח והשאיר זאת לחקירתו בתחנת המשטרה.

22. זכות ההיוועצות היא זכות יסוד של החשוד הנחקר, והפרתה עלולה להוות עילה לפסילת הודאת נאשם אשר נמסרה במסגרת חקירתו.

טרם חקירתו, הוסברו לנאשם זכויותיו, הוא אף חתם על טופס הודעה על זכויות (ת/6), בו הועמד על זכותו לייצוג על ידי עו"ד מטעם הסניגוריה הציבורית, כך שלא נפל כל פגם בהסברת זכויות לנאשם עובר לחקירתו.

23. אין מחלוקת בין הצדדים, כי העבירה המיוחסת לנאשם לא מנויה על העבירות בגין קמה חובת תיעוד של החקירה על פי סעיף 7 לחוק סדר הדין הפלילי (חקירת חשודים), תשס"ב-2002 (להלן: "**חוק חקירת**

חשודים"), כך שאין חובה לתעד את החקירה של הנאשם.

24. סעיף 8 לחוק חקירת חשודים מקים חובה לתיעוד חזותי או קולי של חקירה אם יש לחוקר יסוד סביר להניח שהחשוד הוא אדם עם מוגבלות (לקות פיסית, נפשית או שכלית, לרבות קוגניטיבית, קבועה או זמנית).

לטענת ההגנה נפל פגם בחקירת הנאשם משלא ניתנה התייחסות למצבו הנפשי של הנאשם בעת החקירה. הנאשם עצמו מסר, כי אינו זוכר שהציג תעודה נכה בפני גובה ההודאה או מסר לו על מצבו הנפשי. החוקר אזולאי שלל נחרצות שהובא לידיעתו מצבו הנפשי של הנאשם, וכי לו היה יודע זאת היה מתעד את החקירה באמצעי קולי/ויזואלי.

בדוחות השוטרים אין כל תיעוד לכך שהנאשם מסר לגבי מצבו הנפשי או הציג תעודת נכה ועל כן לא הייתה כל אינדיקציה בפני החוקר לגבי מוגבלותו של הנאשם בתחום הנפשי. יתירה מכך, החוקר אזולאי מסר, כי אף התרשמותו האישית מהנאשם לא העלתה חשד שכזה.

25. משקבעתי, כי לא היה מעקב אחר הנאשם, וכי לא נפל פגם בתפיסת הסכין ובהליך העיכוב והמעצר, וכי לא נערך תשאול בשטח מבלי שהנאשם הועמד על זכויותיו, אין בידי לקבל כי הודאת הנאשם הינה נגזרת של פעולות שנפל בהם פגם.

26. לא הובא בפני החוקר, כי הנאשם סובל ממוגבלות וחשד כזה לא התעורר בליבו ועל כן לא קמה החובה לתיעוד החקירה בהתאם לסעיף 8 לחוק חקירת חשודים ולא נפל פגם באי תיעוד החקירה באופן ויזואלי או קולי.

לסיכום

27. סוף דבר, אני דוחה את טענות הנאשם לפסילת הסכין וההודאה שנמסרה על ידו בחקירתו מיום 4.8.17 משלא נפלו פגמים בהליכי העיכוב, המעצר, תפיסת הסכין וחקירתו.

ניתנה היום, כ' אדר א' תשע"ט, 25 פברואר 2019, במעמד
הצדדים.